

PIŞTÎ ŞIKANDINÊ

Gotinên hene ku em bi sivikahî bi kar tînin — ez his dikim ez ji nû ve jidayik bûme, min ji nû ve dest pê kir. Bi gelemperî ew metafor in. Paşê kêlikên hene ku ew peyv dev ji sembolîk bûna berdidin û rasterast dibin. Min jiyana wek xetêke berdewam texeyul kiribû, bi bilindahî û nizmahiyan lê her tim heman rêwîti. Paşê roja ku min têgihîşt jiyanek dikare bêyî ku laş bimire were qutkirin hat, nasname, bawerî, weneyek ji xwe dikare biqede.

Di destpêkê de meriv hewl dide berxwe bide, çêbike, vegere normalbûnê. Paşê min tiştek dijwar bo qebûlkirinê fem kir: berî êdî tunebû. Ev yek ji dersên herî biha yê jiyanê ye, çimkî ew şînek piçûk dixwaze, şîna tiştê ku em bûn. Kêlikê heye ku guhertoyêke ji me peywira xwe temam dike, û cih dide tiştê din.

Pirsgirêk tenê ji dinyaya ku diguhere nayên. Ew ji rastiya ku em berdewam bi çavên ku ya paşerojê ne şîrove dikin ten. Hêdî hêdî tiştek ji nû ve li hev tê, bi sedan sererastkirinên piçûk, pêşengiyên nû, pirsên nû. Wê demê min dest bi fêmkirina jidayikbûnê kir: ew ne di ciwanbûna dîsa an jêbirina şasiyan de ye. Ew di afirandina têkiliyêke nû bi her tiştê ku qewimiye re ye.

Li dawiya rê, ez ne jiyanek yek dibînim. Ez bi kêmanî du dibînim, ya yekem li ser hêviyan hatiye avakirin, ya duyem li ser fêmkirinê. Ji ber vê yekê sernavê vê derfetê tu zêdebûnê nage. Kêlik hene ku em ne tenê alî diguherinin. Em hebûnê diguherinin. Ê jiyanêke duyem metafor nine. Ew tiştê ku dimîne piştî ku ya yekem her tiştê ku wê karibû hîn bike hîn kiriye.

Ferdinando Frega
Gillette Man